

LADIK KATALIN VERSEI

HAPPENING 1969

Erdély Miklós emlékének

Kopasz benzineskannák a Keleti pályaudvaron,
kicsordulnak belőle a hajnalok.
Egy álomkóros fa piros felhőket ereget
a Szabadság téren épülő metró lövészárkaiban.

A Duna parton egy UFO feltámadására sietünk,
éneklő teáskannák a májusi égen,
ragyogó patkányokkal szárnyaink alatt,
alufóliába csomagolt csillagokként egymásba zuhanunk
szelíden, s a május elsejék azóta is elkerülnek.

LÁTTAM A KUTYÁKAT

Kiemelkednek a fagyos földből,
Öngyilkosok éjszakája ez.
A jég alatt egy egész világ van,
Teremtés előtti pillanat.

Láttam egy maszkot, mely földöntúli értelmet
És tökéletes harmóniát sugárzott.
Láttam a hegyeket, melyek nem hegyek már,
S hegyvé lesznek újra.

Az ég kiszakad a földből,
Fehér ingben kutyák integetnek,
A föld alatt felvonít az arc nélküli isten.

ROGINA BARA MOCSÁR FACSÚCSAI

Hosszú vonítás a gőzölgő nád húsa alól.
Ragadós, nyálkás és éhes, akár a naplemente.
A tűz belesegít a gyönyörbe.
Leszopogatja lábujjait.

A mocsár pillangós.

Köröm a fák koronájában,
hús a láng gyönyöreiben,
vonítás a lábujjakban. Korbács.
Rogina bara jön, mocsár jön, facsúcsain!

NYIRKOS ÉG, HIDEG VASALÓKKAL

A ház fölött fekete tükörben
Vasalók vonítanak.

BEFAGYOTT, SÁRGA FOLYÓ

Míntha zúzódás érte volna a holdat,
kettészelt gyönyört tett a szánkba.
Zúzvara olvadt fogaink között,
megcsikordult a folyó,
s egy jégtábla belénk döfött.

NEM LÁTOD BENNEM A VÍZESÉST?

Ó, idegenbe, s a kések alatt
minden oldalról egyszerre látni téged!
Kinyitom az ajtót, és belépek rajtad.
Hát nem ismeresz meg engem?
A te hosszú nyakad nyári poros út,
mely izmosan belém torkollik,
átok, vágyódás, fekete vízesés.

EZ AZ ÉVSZAK: SZEKRÉNY

Ez a szekrény sötét, barna és nedves,
 mintha asszony volna, meleg.
 A gyönyör benne mély és hasít.
 A rovarok munkája volna ez?
 Selyemblúzom véres,
 és irtózatossá csönd van bennem.

Pókok másznak ki belőlem.
 Szőrös, meleg évszak van idebenn.

A KÖLTŐ KÖSZÖNTÉSE*

Sápadtabb lesz az ég, ha senki se látja?
 Hamvas Béla

Sötét kabátján hernyó, égi csillagtestek,
 szellemét marja láthatatlan éji vihar,
 reggel kétségbeesést zúdít a világra,
 teste tintája vörös, haja tintája szürke, lelke tintája sikoly.

Ő a tökéletes hernyó, a magányos isten,
 „aki önmagának teremtett világot, mivel senkinek itt
 a magasság és az isteni nem kell”.

Alatta kifeszített, didergő Magyarország.
 A karácsonyi mozi után
 sápadt jegyese vörös ruhában várja,
 vörös jegyese szőrös ruhában várja,
 kutyaarcú jegyese késsel várja,
 égnézni várja a Nagy Tűzijáték birodalmában,
 hol kipusztult madárfajok tolla
 kavargó a vörös alkonyatban.

S ő jön, derűsen, csillagnézni imádság előtt,
 szelleme tavában ég fürdik égben,
 férfi a férfiban, nő a nőben, férfi a nőben.

* A költő Csoóri Sándor 60. születésnapjára